ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **JUDr. Š. A.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, se sídlem Školská 12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 5 Ca 84/2009 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Rozhodnutím kárného senátu kárné komise žalované ze dne 5. 5. 2008, č. K 111/07, byl žalobce uznán vinným kárným proviněním, jehož se dopustil tím, že *„poté, co na základě smlouvy o úschově finančních prostředků ze dne 22.6.2006 přijal do své úchovy částku 900.000,- Kč, kterou se zavázal vyplatit v plné výši své klientce H.N. do tří dnů po splnění podmínek v této smlouvě blíže ujednaných, poté, co tyto podmínky byly splněny, dne 3.8.2006 poukázal na účet H.N. bez jejího souhlasu pouze částku 800.000,- Kč s odůvodněním, že zbývající částku 100.000,- Kč si ponechává na úhradu své odměny za poskytnuté právní služby a hotových výdajů, a přestože byl H.N. a její právní zástupkyní advokátkou Mgr. A.S. opakovaně písemně vyzýván k vydání částky 100.000,- Kč, tuto částku H.N. do současné doby nevyplatil*“, čímž porušil § 16 odst. 1 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., advokacii ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky, za což mu podle § 32 odst. 3 písm. d) zákona o advokacii bylo uloženo kárné opatření dočasný zákaz výkonu advokacie na dva roky.

Odvolací kárný senát žalované rozhodnutím ze dne 9. 3. 2009, č. K 111/07, podle § 32 písm. c) vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů, uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že správní orgán prvního stupně provedl obsáhlá skutková zjištění, která vyplývají z vyjádření stěžovatelky H.N. i z výpovědi žalobce. Z provedených zjištění je nutné učinit závěr, že si žalobce skutečně ponechal značnou část finančních prostředků i po skončení právní pomoci na svém účtu a částku stěžovatelce nevyúčtoval, když ta se obrací se svým nárokem na soud. Odvolací orgán se s rozhodnutím prvního stupně ztotožňuje, neboť advokát nemůže finanční prostředky, které převzal do úschovy a které nebyly určeny v jeho prospěch, po skončení právní pomoci zadržovat, a to dokonce ani v případě, že by jeho nárok vůči klientovi byl oprávněný.

V žalobě proti rozhodnutí o odvolání žalobce polemizoval s jednotlivými skutkovými závěry učiněnými správními orgány obou stupňů a namítl nesprávnost jimi zjištěného skutkového stavu věci.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, č. j. 5 Ca 84/2009 - 42, žalobu proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované jako nedůvodnou zamítl.

V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud uvedl, že podstatou obrany žalobce je jím tvrzený souhlas H. N. s jednáním uvedeným ve výroku rozhodnutí kárného senátu i se zápočtem jeho pohledávky.

Žalobce podle městského soudu tvrdí, že H. N. poté, co obdržela vyúčtování odměny za právní služby a hotové výdaje ze dne 26. 7. 2006, mu sice sdělila, že se jí vyúčtování zdá vysoké. Nicméně po vysvětlení, že lze očekávat přiznání nákladů řízení soudem, souhlasila nejen s výší vyúčtované odměny za poskytnuté právní služby a hotové výdaje, ale i s tím, aby si žalobce z deponované částky 900 000,- Kč ponechal 100 000,- Kč na úhradu vyúčtovaných služeb a výdajů, tak, jak to žalobce ve vyúčtování navrhoval. Ve vyjádření ke kárné žalobě žalobce navíc uváděl, že tento souhlas H. N. udělila při telefonickém hovoru dne 31. 7. 2006. Předchozí souhlas H. N. s ponecháním částky 100 000 Kč,- Kč však žalobce jiným způsobem neprokazuje, přičemž samotné toto tvrzení existenci souhlasu nedokládá.

Žalobci nelze podle městského soudu přisvědčit ani v tom, že dopis H. N. ze dne 23. 8. 2006 prokazuje její souhlas s ponecháním částky 100 000,- Kč za odměnu advokáta a hotové výdaje. H. N. v dopise ze dne 23. 8. 2006 žalobci vytýká, že od něj dosud neobdržela veškeré doklady, smlouvy a ani žádost pro soud na přiznání náhrady advokátních poplatků a dále v tomto dopise výslovně uvádí, že s vyúčtováním za práci žalobce nesouhlasí a vyjadřuje i svůj nesouhlas s tím, že si žalobce bez jejího dovolení vzal peníze z jejího dědictví. Obsah tohoto dopisu proto nepochybně nelze vykládat tak, jak činí žalobce v podané žalobě, totiž že z dopisu *„je nepochybné, že H.N. souhlasila s návrhem žalobce vysloveným ve vyúčtování odměny a náhrady výdajů advokáta přípisem ze dne 26.7.2006...“*, neboť, jinak by *„neměla důvod v dopise ze dne 23.8.2006 vytýkat žalobci, že do*

*23.8.2006 nedostala od žalobce vypracovanou žádost pro soud na úhradu jejích advokátních poplatků v kauze dědictví po jejím otci, kterou nesprávně označovala soudní spor o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví u Městského soudu v Brně 32 C 296/2003".*

Žalobce jednal podle městského soudu v rozporu s kupní smlouvou, podle níž kupní cena ve výši 900 000,- Kč složená do advokátní úschovy měla být v celé této výši odeslána H. N. na její účet u České spořitelny, a.s. Žalobce jednal rovněž v rozporu se smlouvou o úschově finančních prostředků, v níž se zavázal, že částku ve výši 900 000,- Kč přijme do své advokátní úschovy a vyplatí ji oprávněné na její účet u České spořitelny, a.s. do tří dnů od předložení dokladu o provedení vkladu do katastru nemovitostí. Pokud žalobce při jednání kárného senátu dne 5. 5. 2008 uváděl, že změny smlouvy o úschově finančních prostředků spočívající ve snížení výplaty o 100 000,- Kč a v uvedení jiného účtu k odeslání kupní ceny byly provedeny v ústní formě, pak toto své tvrzení nikterak nedoložil. O tom, že H. N. nesouhlasila s tím, aby si žalobce částku 100 000,- Kč ponechal na svou odměnu a hotové výdaje, a že nesouhlasila ani se zasláním částky 800 000,- Kč na účet v Německu, svědčí její dopis ze dne 23. 8. 2006 adresovaný žalobci, její výzva ze dne 3. 12. 2006 k vrácení této částky, obdobná výzva její pozdější právní zástupkyně Mgr. Aleny Straubové ze dne 10. 5. 2007 i obsah stížnosti, kterou H. N. podala dne 23. 3. 2007 žalované.

Městský soud proto neshledal důvodnou žalobní námitku, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházejí z nesprávně zjištěného stavu věci a že nebylo nepochybně prokázáno jednání popsané ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2012, sp. zn. 33 Cdo 4053/2010, který žalobce předložil správnímu soudu, přitom nemá na uvedené závěry žádný vliv. Nejvyšší soud totiž v tomto rozsudku řešil otázku zda, případně z jakého titulu je žalobce povinen zaplatit částku 100 000,- Kč H. N., nikoli to, zda se žalobce dopustil či nedopustil jednání popsaného ve výroku rozhodnutí prvního stupně. Toliko tuto otázku přitom žalobce učinil v soudním řízení spornou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel") v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Tyto důvody kasační stížnosti jsou uvedeny v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

K tvrzené vadě řízení před správními orgány stěžovatel uplatnil tyto námitky:

Kárnými orgány žalované i městským soudem nebylo spolehlivě prokázáno, že by na účet prodávající poukázal částku 800 000,- Kč bez jejího souhlasu. Po uzavření kupní smlouvy o prodeji spoluvlastnického podílu na nemovitostech ze dne 22. 6. 2006 totiž H.N. přípisem ze dne 26. 7. 2006 vyúčtoval odměnu za poskytování právních služeb a náhradu hotových výdajů v celkové částce 170 207,- Kč, od níž odečetl složenou zálohu ve výši 30 000,- Kč a vyčíslil doplatek v částce 140 207,- Kč. Ve vyúčtování navrhl H.N., že částka 100 000,- Kč bude zaplacena ze složené kupní ceny za prodej spoluvlastnického podílu a zbývající částka 40 207,- Kč bude zaplacena z náhrady nákladů, které budou

přiznány v usnesení o zastavení soudního řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví. H.N. s tímto návrhem souhlasila a zároveň mu telefonicky sdělila název banky a číslo účtu ve Spolkové republice Německo, na který má zaslat kupní cenu v částce 900 000,- Kč, sníženou o částku 100 000,- Kč za vyúčtovanou odměnu a náhradu nákladů za poskytnuté právní služby. K odeslání částky 800 000,- Kč přistoupil dne 3. 8. 2006 a tato částka byla připsána na účet H.N. v Německu o tři dny později. Ponechání částky 100 000,- Kč bylo v souladu i s plnou mocí k zastupování, neboť v ní se H.N. zavázala zaplatit odměnu a náhradu nákladů kdykoliv jí bude vyúčtována bez ohledu na to, zda a v jaké výši jí bude přisouzena vůči odpůrcům.

Teprve až dopisem ze dne 23. 8. 2006 byl po obdržení stanoviska od žalované požádán H.N. o vrácení částky 100 000,- Kč, neboť si ji údajně ponechal neoprávněně. Tento dopis však nijak neprokazuje, že odeslání částky 800 000,- Kč, namísto částky 900 000,- Kč, na účet H.N. bylo provedeno bez jejího souhlasu. Naopak H.N. se zadržením částky 100 000,- Kč před provedením zmíněného úkonu souhlasila, v důsledku čehož se již ani později nemohl dopustit porušení žádné právní povinnosti. Navíc bez souhlasu H.N. s ponecháním části složené kupní ceny ve výši 100 000,- Kč a bez sdělení čísla jejího účtu v Německu by nemohl na tento účet odeslat částku 800 000,- Kč a musel by celou kupní cenu složit na její účet vedený u České spořitelny a.s., jak bylo sjednáno v kupní smlouvě i ve smlouvě o úschově finančních prostředků.

K tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2012, sp. zn. 33 Cdo 4053/2010, namítl, že se v dané věci jednalo o trojstranný právní vztah založený svěřeneckou smlouvou, v níž plnil roli prostředníka mezi stranami kupní smlouvy, vůči nimž vzal na sebe povinnost přijmout peněžní prostředky za účelem úhrady kupní ceny od kupující a vyplatit je při splnění, případně nesplnění, stanovených podmínek prodávající nebo zpět kupující. Obsah této smlouvy přitom pojmově vylučuje aplikaci ustanovení stavovských předpisů, která se týkají správy cizího majetku. Navíc peněžní prostředky složila na depozitní účet advokátní kanceláře kupující, jež nebyla jeho klientkou. Ze zastupování prodávající při kupní smlouvě pak nelze bez výslovné smluvní úpravy dovodit, že peněžní prostředky byly na účtu advokátní kanceláře deponovány za účelem správy jejího majetku. Tento právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2012, sp. zn. 33 Cdo 4053/2010, však městský soud v řízení o žalobě nerespektoval.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 5 Ca 84/2009 - 42, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel v ní opakuje svoji argumentaci obsaženou v žalobě, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozsudkem. V kasační stížnosti lze jen těžko nalézt konkrétní reakci na přesvědčivé odůvodnění rozsudku městského soudu. Proto lze odkázat na jeho odůvodnění i předchozí vyjádření k žalobě. Stěžovatel setrvává na metodě, kdy z neprokázaného obsahu jeho telefonického hovoru s H.N., jakož i z obsahu dopisu H.N. a textu plné moci k zastupování, nesprávným logickým postupem odůvodňuje svou obhajobu o údajném souhlasu H.N. s jeho jednáním. Žalovaná proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížnostní námitkou o nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci, ve vztahu k níž vyplývají ze správního spisu tyto rozhodné skutečnosti:

Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2002, č. j. 59 D 259/2002 - 45, byla schválena dědická dohoda, podle níž z dědictví po A. N. nabyla H. N. ideální tři čtyřiadvacetiny nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí na listě vlastnictví č. 1598 pro obec B., katastrální území Ž., okres B.-m., a to domu č. p. 2249 na pozemku p. č. 4148, pozemku p. č. 4148 zastavěná plocha a nádvoří o výměře 215 m² a pozemku p. č. 4149 zahrada o výměře 317 m² včetně odpovídajícího podílu na venkovních úpravách a trvalých porostech, v ceně za tři čtyřiadvacetiny 711 427,50 Kč (dále jen „nemovitosti“)

Plnou mocí ze dne 17. 9. 2003 H. N. zmocnila stěžovatele, aby ji zastupoval u soudu ve věci zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovitostem. V plné moci H. N. prohlásila: „*Je mi známo, že podle smlouvy příkazní náleží advokátovi odměna za poskytnutou právní pomoc a náhradu hotových výloh, případně náhrada za ztrátu času. Zavazuji se tuto odměnu a náhradu zaplatit, kdykoliv mi bude vyúčtována, společně a nerozdílně s těmi, kteří společně se mnou udělili zmocnění, bez ohledu na to, zda a v jaké výši byla přisouzena vůči odpůrci. Zavazuji se složit přiměřenou zálohu podle postupu prací.*“

Následně dopisem ze dne 16. 10. 2003 stěžovatel sdělil ostatním podílovým spoluvlastníkům nemovitostí, že H. N. žije trvale v zahraničí, nemovitosti neužívá, nemá z nich žádný užitek a není proto dále ochotna setrvat ve spoluvlastnickém vztahu. Proto navrhuje uzavření mimosoudní dohody o zrušení spoluvlastnictví k nemovitostem a vzájemné vypořádání, které by spočívalo v odprodeji jejího podílu ostatním spoluvlastníkům či některému z nich za kupní cenu ve výši 1 milion Kč. K uzavření takové dohody však tehdy nedošlo, a proto stěžovatel podal Městskému soudu v Brně žalobu na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovitostem, kterou sepsal dne 12. 12. 2003. V ní navrhl zrušení podílového spoluvlastnictví a prodej nemovitostí, jehož výtěžek bude rozdělen mezi spoluvlastníky podle výše jejich podílů.

Účastníci tohoto občanskoprávního řízení však dne 22. 6. 2006 dospěli k mimosoudní dohodě, a proto žalobce vzal dne 31. 8. 2006 v zastoupení stěžovatelky žalobu zpět. Následně Městský soud v Brně usnesením ze dne 29. 9. 2006, č. j. 32 C 296/2003-150, řízení o žalobě zastavil a rozhodl o přiznání nákladů řízení H. N. v celkové výši 50 360,- Kč. Žalobce dne 25. 10. 2006 zpracoval odvolání do výroku o nákladech řízení, ve kterém požadoval náhradu nákladů řízení v celkové výši 146 067,- Kč. Odvolání však nakonec nebylo podáno.

Mimosoudní dohoda mezi spoluvlastníky nemovitostí spočívala v kupní smlouvě ze dne 22. 6. 2006, která byla uzavřena mezi H. N. jako prodávající a její dcerou Z. K. jako

kupující. Jí prodávající převedla svůj osminový podíl na nemovitostech na kupující za kupní cenu ve výši 900 000,- Kč. V čl. II bylo dále sjednáno, že *„[k]upní cena ve výši 900 000,- Kč bude prodávající vyplacena za převod jejího podílu na nemovitostech ... do sedmi dnů od podpisu této kupní smlouvy složením do úschovy v advokátní kanceláři JUDr. Štefana Adama ... na základě uzavřené smlouvy o úschově. ... Složená kupní cena ve výši 900 000,- Kč bude odeslána prodávající H. N. na její účet u České spořitelny, a.s. ... po provedení vkladu práva vlastnického u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, KP Brno - město na kupující Z. K. Po odeslání složené částky (kupní ceny) na účet H. N. u České spořitelny, a.s. ... vezme právní zástupce H. N., JUDr. Štefan Adam, podanou žalobu na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, vedenou u Městského soudu v Brně pod č. j. 32 C 296/2006, zpět s tím, že o náhradě nákladů soudního řízení bude rozhodnuto soudem.“* Kupní smlouva byla na základě plné moci ze dne 21. 6. 2006 sepsána stěžovatelem a jím v zastoupení H. N. taktéž podepsána.

Dne 22. 6. 2006 byla uzavřena i smlouva o úschově finančních prostředků mezi H. N. jako oprávněnou, Z. K. jako složitelkou a stěžovatelem jako advokátem. V ní se odkazuje na uzavřenou kupní smlouvu a na ujednání v ní obsažené, podle něhož bude kupní cena ve výši 900 000,- Kč uhrazena ze strany složitelky na depozitní účet stěžovatele do sedmi dnů od podpisu kupní smlouvy. V čl. II.2. smlouvy o úschově finančních prostředků se stěžovatel zavázal částku 900 000,- Kč *„vyplatil ve prospěch oprávněné na účet ... vedený u ČS, a.s. do tří dnů od předložení dokladu o provedení vkladu na LV č. 1598 pro obec B., k.ú. Ž., ve prospěch paní Z. K. u KÚ pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno-město.“* Podle čl. II.3. smlouvy *„[v] případě zanedbání nebo porušení povinností uvedených v této smlouvě odpovídá advokát oprávněné a složitelce za škodu, která jim zanedbáním nebo porušením jeho povinnosti vznikne.“* Tuto smlouvu, zejména podmínky pro vyplácení svěřených finančních prostředků, bylo možné podle čl. III. *„doplňovat nebo měnit pouze na základě písemných účastníky odsouhlasených dodatků.“* Smlouvu o úschově finančních prostředků vyhotovil stěžovatel a vlastnoručně ji podepsal jednak za sebe a jednak v zastoupení H. N.

Následně složitelka Z. K. zaplatila na depozitní účet žalobce kupní cenu ve výši 900 000,- Kč. Po vkladu jejího vlastnického práva k nemovitostem do katastru nemovitostí však stěžovatel zadal dne 3. 8. 2006 platební příkaz, kterým ze svého depozitního účtu odeslal na účet H. N. vedený u peněžního ústavu v Německu toliko částku 800 000,- Kč.

Před odesláním této částky stěžovatel zaslal H. N. vyúčtování odměny a náhrady výdajů advokáta za poskytování právních služeb ve věci zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovitostem ze dne 26. 7. 2006. V něm vyúčtoval H. N. odměnu advokáta a náhradu nákladů za poskytnutí právních služeb v celkové výši 170 207,- Kč, z níž odečetl složenou zálohu ve výši 30 000,- Kč s tím, že zbývá k úhradě 140 207,- Kč. Současně ve vyúčtování určil, že kupní cena složená do úschovy na jeho depozitním účtu bude snížena o odměnu a náhradu výdajů advokáta v částce 100 000,-Kč. Zbývající část odměny za právní služby v částce 40 207,- Kč bude uhrazena z toho, co H. N. přizná na nákladech řízení Městský soud v Brně v usnesení o zastavení řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví. Pokud ostatním spoluvlastníkům nemovitostí nebude uložena povinnost k zaplacení nákladů soudního řízení, nebude již částku 40 207,- Kč požadovat a tuto částku H. N. promine.

V dopise ze dne 23. 8. 2006 však H. N. stěžovateli sdělila, že *„do dnešního dne tj. 23. 8. 06 jsem nedostala od Vás veškeré doklady, smlouvy a vypracovanou žádost pro soud na úhradu mých advokátních poplatků v kauze dědictví po mém otci. To jste mě slíbil ale nedodržel. ... S účtem za Vaši práci který jste mě zaslal nesouhlasím. Naše dohoda na Vaše náklady byla (před svědkem) ve výši cituji Vaše slova „až 90.000,- korun" a nejsem s tím srozuměna, že jste skoro o 100 % zvýšil aniž by jste mě informoval nebo moje svolení vyžadoval. To že jste si peníze bez mého dovolení z mého dědictví jednoduše vzal podle informace u vaší české Komory Advokátů není dovoleno. Tím že jste peníze z mého dědictví nechal převést na Váš účet což bylo z mé strany Vám zakázané vznikly pro mě finanční náklady které Vám v příštím dopise vyčíslím a budu samozřejmě od Vás vyžadovat úhradu."*

H. N. v dalším dopise ze dne 3. 12. 2006 upozornila stěžovatele na to, že od něho obdržela částku 800 000,- Kč, ačkoliv se zavázal na její účet zaslat kupní cenu za převod podílu na nemovitostech ve výši 900 000,- Kč. Proto vyzvala stěžovatele k převedení částky 100 000,- Kč na její účet. V stížnosti ze dne 12. 3. 2007 adresované žalované H. N. poukázala na to, že stěžovatel zaslal na její účet v Německu pouze částku 800 000,- Kč, ačkoliv se zavázal k odeslání celé kupní ceny ve výši 900 000,- Kč na její účet vedený u České spořitelny, a.s.

V dopise ze dne 10. 5. 2007 pozdější zástupkyně H. N. advokátka Mgr. Alena Straubová polemizovala s výší odměny uplatněnou stěžovatelem za právní služby poskytnuté ve věci zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovitostem. Zároveň uvedla, že si stěžovatel ponechal část kupní ceny ve výši 100 000,- Kč na úhradu své odměny a hotových výdajů bez souhlasu H. N., která proto žádá o vrácení této částky.

Část kupní ceny za převod podílu na nemovitostech ve výši 100 000,- Kč stěžovatel do vydání žalobou napadeného rozhodnutí ani později H. N. nevrátil.

V kupní smlouvě ze dne 22. 6. 2006 bylo tedy výslovně sjednáno, že kupní cena složená do úschovy stěžovatele ve výši 900 000,- Kč bude odeslána prodávající H. N. na její účet vedený u České spořitelny, a.s. po provedení vkladu vlastnického práva k nemovitostem ve prospěch kupující Z. K. do katastru nemovitostí. V navazující smlouvě o úschově finančních prostředků ze dne 22. 6. 2006 se stěžovatel výslovně zavázal vyplatit částku ve výši 900 000,- Kč ve prospěch oprávněné H. N. na její účet vedený u České spořitelny, a.s. do tří dnů od předložení dokladu o provedení vkladu vlastnického práva příslušným katastrálním úřadem. Podle kupní smlouvy i smlouvy o úschově finančních prostředků byl proto stěžovatel povinen zaslat prodávající H. N. celou kupní cenu ve výši 900 000,- Kč. Žádné ujednání těchto smluv přitom neupravovalo oprávnění stěžovatele k ponechání části kupní ceny ve výši 100 000,- Kč na úhradu odměny a hotových výdajů za poskytnutí právních služeb.

Takové oprávnění nebylo obsaženo ani v plné moci k uzavření a podpisu kupní smlouvy o prodeji podílu H. N. na nemovitostech, která byla stěžovateli udělena dne 21. 6. 2006. V plné moci ze dne 17. 9. 2003, která byla stěžovateli udělena k zastupování pro občanskoprávní řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovitostem, se sice H. N. zavázala k zaplacení odměny a hotových výdajů stěžovatele,

kdykoliv budou vyúčtovány bez ohledu na to, zda a v jaké výši je budou povinni hradit odpůrci. Nicméně tato plná moc se nevztahovala na mimosoudní způsob vyřízení sporu mezi spoluvlastníky nemovitostí a navíc ani z jejího obsahu nelze v žádném případě dovodit právo stěžovatele na ponechání části peněžních prostředků deponovaných na jeho účtu ve prospěch H. N. k úhradě odměny a hotových výdajů za poskytnuté právní služby.

Z důkazů provedených v řízení před kárnými orgány žalované pak nelze nikterak dovodit, že by odeslání jen části kupní ceny ve výši 800 000,- Kč na účet prodávající vedený v Německu a započtení částky 100 000,- Kč na úhradu odměny a hotových výdajů advokáta za právní služby poskytnuté ve věci zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k nemovitostem, bylo mezi stěžovatelem a H. N. sjednáno ústní formou.

Takové ujednání by předně bylo v rozporu s obsahem smlouvy o úschově finančních prostředků ze dne 22. 6. 2006, neboť tu, zejména v ní uvedené podmínky pro vyplácení svěřených finančních prostředků, bylo možné doplňovat nebo měnit pouze na základě písemných a účastníky odsouhlasených dodatků.

Obsah telefonického hovoru ze dne 31. 7. 2006, ve kterém měla údajně H. N. stěžovateli udělit souhlas s ponechání částky 100 000,- Kč a se zasláním zbývající části kupní ceny ve výši 800 000,- Kč na její účet vedený v Německu, nebyl ničím doložen, takže z tohoto tvrzení stěžovatele nelze vycházet. Naopak nesouhlas prodávající s tímto postupem stěžovatele zřetelně vyplývá z jejího dopisu ze dne 23. 8. 2006, ve kterém H. N. výslovně uvádí, že stěžovatel si část kupní ceny ponechal bez jejího svolení. Navíc v tomto dopise H. N. polemizovala i se stěžovatelem vyúčtovanou odměnou a hotovými výdaji za poskytnuté právní služby s tím, že jejich výše nemá podle ní přesahovat částku 90 000,- Kč. Za této situace není představitelné, že by H. N. souhlasila s ponecháním části kupní ceny na úhradu odměny a hotových výdajů advokáta ve výši 100 000,- Kč. O požadavku prodávající H. N. na zaslání celé kupní ceny za prodej podílu na nemovitostech nepochybně svědčí i její další dopis ze dne 3. 12. 2006 adresovaný stěžovateli, její stížnost ze dne 12. 3. 2007 adresovaná žalované a dopis její pozdější zástupkyně Mgr. Aleny Straubové ze dne 10. 5. 2007 adresovaný stěžovateli.

Ponechání částky 100 000,- Kč stěžovatelem a zaslání zbývající části kupní ceny ve výši 800 000 Kč,- na účet prodávající vedený v Německu pak svědčí o tom, že stěžovatel porušil kupní smlouvu ze dne 22. 6. 2006 a smlouvu o úschově finančních prostředků z téhož dne, a nikoliv o udělení souhlasu s tímto jeho postupem ze strany H. N. Vyslovení takového souhlasu nedokládá ani to, že stěžovateli bylo známo přesné číslo účtu H. N. vedeného v Německu, na který zaslal část kupní ceny za prodej podílu na nemovitostech. Tento účet mu totiž mohl být znám již z dřívější doby nebo mu ho H. N. mohla sdělit po uzavření kupní smlouvy ze dne 22. 6. 2006, aniž by současně udělila souhlas s ponecháním částky 100 000,- Kč stěžovatelem a se zasláním zbývající částky 800 000,- Kč na účet v Německu. Ostatně sama H. N. v dopise ze dne 3. 12. 2006 připomněla, že kupní cena jí měla být podle stěžovatele zaslána na její účet vedený u České spořitelny, a.s.

V řízení před kárnými orgány žalované tedy bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel vyplatil prodávající H. N. toliko část kupní ceny ve výši 800 000,- Kč bez jejího souhlasu. Stížností námitku o nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci tedy Nejvyšší

správní soud neshledal důvodnou, v důsledku čehož nebyl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2012, č. j. 33 Cdo 4053/2010 - 180, kterým byla zrušena předchozí rozhodnutí nižších soudů o uložení povinnosti stěžovateli zaplatit H. N. částku 100 000,- Kč s příslušenstvím, řešil otázku, na základě jakého právní titulu lze tuto částku žalovat. Dospěl přitom k závěru, že právním důvodem závazkového právního vztahu mezi H. N. a stěžovatelem, z něhož vzniklo právo a povinnost plnit, není způsobení škody, ale trojstranný právní vztah založený tzv. svěřeneckou smlouvou. Jinak podle Nejvyššího soudu řečeno, nepřichází v úvahu užití § 24 zákona o advokacii o odpovědnosti advokáta za škodu způsobenou klientovi v souvislosti s výkonem advokacie, neboť právo věřitelky na plnění vyplývá ze závazkového právního vztahu založeného smlouvou. V dalším občanskoprávním řízení se má proto soud prvního stupně zabývat obranou stěžovatele, tedy tím, zda je jeho pohledávka z titulu poskytnuté právní služby opodstatněná a v jakém rozsahu, zda jde o vzájemnou pohledávku, která je započitatelná, a zda byly splněny i ostatní předpoklady pro zánik uplatněné pohledávky či její části započtením.

Uvedené závěry Nejvyššího soudu však nemohou mít žádný vliv na skutečnost, že se stěžovatel dopustil jednání popsaného ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jím byl uznán vinným kárným proviněním, které spočívalo v tom, že v rozporu se smlouvou o úschově finančních prostředků ze dne 22. 6. 2006, v níž se zavázal vyplatit své klientce H. N. v plné výši částku 900 000,- Kč, poukázal na její účet bez jejího souhlasu pouze částku 800 000,- Kč s odůvodněním, že zbývající částku 100 000,- Kč si ponechává na úhradu odměny a hotových výdajů za poskytnuté právní služby. Podle závěru odvolacího orgánu přitom advokát nemůže finanční prostředky, které převzal do úschovy a které nebyly určeny v jeho prospěch, po skončení právní pomoci zadržovat, a to dokonce ani v případě, že by jeho nárok vůči klientovi byl oprávněný. S právní kvalifikací skutku popsaného ve výroku rozhodnutí prvního stupně jako kárného provinění podle § 16 odst. 1 a § 17 zákona o advokacii, ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky, stěžovatel nijak nepolemizoval a v žalobních či stížnostních námitkách ji nevymezil jako předmět soudního přezkumu. Za této situace je nutné kvalifikovat skutek spočívající v ponechání částky 100 000,- Kč v rozporu se smlouvou o úschově finančních prostředků ze dne 22. 6. 2006 a bez souhlasu H. N. jako kárné provinění bez ohledu na to, zda soudy rozhodující v občanském soudním řízení nakonec učiní závěr o možnosti započtení stěžovatelem zadržované částky 100 000,- Kč či její části na úhradu jeho odměny a hotových výdajů za právní služby poskytnuté H. N. Stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nenapadl ani výrok o uložení kárného opatření dočasného zákazu výkonu advokacie na dva roky, který již vykonal. Proto se ani touto otázkou nelze v řízení o kasační stížnosti zabývat.

Také s kasační námitkou o nezákonnosti napadeného rozsudku se nelze ztotožnit, a proto Nejvyšší správní soud neshledal ani naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v něm žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Za účelně vynaložené náklady žalované přitom nelze považovat odměnu a hotové výdaje jejího zástupce z řad advokátů, neboť Česká advokátní komora jako orgán veřejné moci disponuje na svěřeném úseku veřejné správy dostatečnými znalostmi a zkušenostmi, pro něž musí být schopna kvalifikovaně hájit svůj veřejně mocenský akt i v řízení před správními soudy, což se týká i sepisu vyjádření ke kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publikovaný pod č. 1260/2007 Sb. NSS).

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu